

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. Intemeiat în 1858 de Mitrop

Onor. Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român Sibiu
Str. Șaguna 8

Abonamentul:

pentru parohii cl. I Lei 40.000; cl. II Lei 30.000; cl. III Lei 20.000. Particulari Lei 20.000. Autorizații și străinătate Lei 40.000. De sprijin Lei 50.000. Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe

se adresează REDACȚIEI Telegraful Român Sibiu strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.

Prețul inserțiilor

un cm.² 100 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiunile

se adresează ADMINISTRĂȚIEI foii Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

23 August

Hotărâtoarea zi de 23 August 1944, a intrat definitiv în sbuciumata istorie a Neamului nostru. E ziua în care — printr-o uriașe și hotărâită sforțare — cursul istoriei Neamului a fost îndreptat pe un făgaș nou.

Pe măsură ce trece vremea, ne dăm tot mai bine seama de valoarea istorică a actului dela 23 August 1944. Abia atunci când vom avea perspectiva deplină a aprecierii acestui act, vom vedea în adevărata lumină consecințele binecuvântate ale lui.

La acest popas de națională prăznuire, gândul întregului Neam se îndreaptă cu recunoștință către tânărul și înțeleptul său Rege, Majestatea Sa Mihai I, fără a cărui hotărâre întorsătura dela 23 August 1944 nu putea prinde intruchipare.

Totodată prinosul de recunoștință al Neamului, se îndreaptă și către grupările politice care — într'un înalt gest de adevărat patriotism — au contribuit din răpuzeri la salvarea Țării.

Dar dacă pe plan intern acțiunea dela 23 August a reușit mulțumită înțelepciunii Suveranului și concursului dat de forțele noastre politice, pe plan extern salvatoarea întorsătură s'a putut face numai cu înaltul sprijin al Marilor noștri Aliași, cărora le exprimăm și de data aceasta, toată recunoștința și admirația noastră.

Conștienți de capitala importanță a acțiunii dela 23 August și ferm hotărâți de-a pași — strâns uniți în jurul tânărului nostru Rege — mai departe pe drumul adevăratei democrații, așteptăm cu fruntea sus dreptele hotărâri ale Conferinței de Pace dela Paris.

TELEGRAFUL ROMÂN

Alegere de protopop

La 1 August 1946 s'a ținut alegerea de protopop pentru protopopiatul Brașovului.

A fost ales cu unanimitate de voturi (43 voturi) și cu mare însuflețire preotul Dr. Nicolae Stinghe dela biserica Sf. Nicolae din Brașov, care administrează protopopiatul de timp mai îndelungat.

Alegerea a fost condusă de cons. arhiepiscopesc Dr. A. Gălea.

Cuvântarea

Înalt Prea Sfințitului Mitropolit NICOLAE la sfințirea bisericii sfintei Mănăstiri Brâncoveanu

«Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foametea, sau golăteala, sau sabia?... Sunt încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngeri, nici căpeteniile, nici puterile, nici cele de acum, nici cele viitoare..., nici altă făptură oarecare nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Iisus, Domnul nostru» (Rom. 8, 35. 38—39).

Vrăjmășia vremurilor poate dărâma zidurile, dar credința nu poate fi dărâmată. Mărturie este și această sfântă mănăstire: zidurile ei au fost dărâmate, dar credința din care a răsarit n'au clătinat-o nici prigoanele, nici necazurile, nici vrăjmășia vremurilor. N'a trecut neamul acesta prin atâtea furtuni și totuși nu s'a despărțat dela credința cea strămoșească. Necazurile? — Vai câte am răbdat! Prigoanele? — Câte au trecut peste trupul nostru! Foametea sau strâmtorarea? — Câte am suferit! Sabia? — Și de câteori ne-a sângerat istoria! Nimeni și nimic n'a putut și nu poate să ne despartă de dragostea lui Hristos. Dragostea aceasta a lui Hristos ne-a călăuzit până în vremea de azi, ea ne-a făurit sufletul și l-a trecut biruitor peste toate.

Și nu numai poporul a suferit, ci și sfințele locașuri de închinăciune au suferit aceeași prigoană. Ele au suferit în rând cu poporul, pentru că s'au făcut una cu poporul și cu durerile lui, precum și poporul s'a făcut una din tot sufletul și toată inima cu Biserica lui și cu credința lui.

Care a fost soarta sfințelilor mănăstiri? Știți câte mănăstiri am avut numai în Ardeal? — Mai bine de 160 mănăstiri. Numai dela Sibiu la Brașov, pe sub munte, am avut 26 de mănăstiri. C-le mai multe zidite de țaranii noștri iobagi. Ei au rupt câte o bucată din sărăcia și suferința lor, ca să împănăzească pământul Ardealului, afară de bisericile sateilor, și cu mănăstiri de închinare. Mai puține au fost zidite de boeri ai Țărilor Române sau boeri ardeleni (până în veacul al 16 lea) — și mai puține, sau mai strălucite și mai bine înzestrate, de Domni, de Voevozii Țărilor Române. Mănăstirea de aici se numără printre aceste ctitorii voevodale. Alături de mănăstirea Prislop, de mănăstirea Vadului (Ștefan cel Mare) și alte mănăstiri din Maramurăș. Aceasta de aici a fost zidită pe la anul 1700 de evlaviosul Domn Constantin Brâncoveanu. El a zidit și biserica din Făgăraș, furată de nedrept dela Românii dreptmăritori, iar în sat Jos la Sâmbăta de sus și-a clădit un conac pentru vremuri de bejenie. Aici a așezat călugări ardeleni și de

dincolo de munți. Călugării au avut un mare rost în viața poporului nostru. Ei nu numai că au ridicat rugăciuni pentru sufletul neamului, ci au răspândit cărți tipărite în Țara Românească împrăștiindu-le ca o sfântă cuminecătură dela frate la frate în întreg Ardealul. Ei au dus svon din durerile poporului peste țări, vestind dreptatea românească. Tot din mănăstiri s'a ridicat călugărul luptător Șofronie dela Cioara, ca să apere legea prigonită de Curtea din Viena, armată, administrație și o parte dintre Români trecuți la altă lege. Văzând dărzenia mănăstirilor în apărarea legii și ființei românești, dușmanii credinței noastre s'au năpustit asupra lor.

Maria Terezia a trimis pe generalul Buccov cu ordin să nimicească toate mănăstirile. Cele de lemn au fost nimicite prin foc, cele de zid — dărâmate cu tunurile. Tot ce era în ele, cărți de preț și veșminte sante, a căzut pradă focului. Jale mare a fost atunci în sufletul românesc din Ardeal. Aceasta în anii 1761—1765. Mănăstirea de aici a scăpat. Poate pentru că familia Brâncoveanu avea încă legături la Curtea dela Viena.

Dar în 1785, vlădica greco catolic, cu sânge românesc, dar nu și cu inimă de Român, a cerut printr'o scrisoare, ce s'a păstrat până astăzi, generalului austriac din Sibiu să dărâme și mănăstirea aceasta. Generalul i-a răspuns că nu-i poate împlini dorința până nu va primi ordin dela Viena. Ordinul dela Viena nu-l cunoaștem. Știm însă că în anul 1785 a venit un ofițer dela Sibiu, care cu două lovituri de tun a rețezat turnul și bolta de deasupra altarului și pe călugări i-a risipit. Așa ruinită a stat mănăstirea, în bătaia vânturilor, furtunilor, viscolelor până când a isbândit Dumnezeu visul cel mare de unire al tuturor Românilor. Atunci am cerut ministrului Agriculturii, ca la Reforma agrară să ne dea mănăstirea și vatra ei, ca s'o putem reclădi. Om de multă inimă românească, ministrul ne-a împlinit dorința. Apoi am făcut apel la turma cea dreptcredincioasă din Ardeal, ca astfel sufletul pe care tunurile nu l-au putut dărâma să ridice iarăși zidurile ruinate de vrăjmași. Cu ajutorul bănuților strâni și dela bogați dar mai ales dela cei săraci, am început rezidirea mănăstirii. Unii mi-au zis: «Ce Te apuci să faci mănăstiri? Astăzi e altă lume: nu mai e ca pe vremea lui Brâncoveanu. Nu se mai potrivește mănăstirile». Le-am răspuns: «Voi sunteți dintre cei îndolnici. Eu însă mă iau după mulțimea cea credincioasă a poporului. Că și în vremurile de azi — cu tot progresul tehnic — sufletul omenesc a rămas doritor a se închina Făcă-

torului, a-și găsi razimul vieții în credință și mângăierea în rugăciune. Fără avioane, tunuri și alte lucruri poate trăi omul, dar fără credința în Dumnezeu nu s'a văzut să trăiască nici un popor. Iar poporul nostru niciodată n'a ajuns la părerea că n'are lipsă de Dumnezeu. El zice și azi, ca strămoșii, cu sf. ap. Pavel: nimeni și nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Hristos. Prin ea trăim. În vremurile grele de azi, cel mai puternic razim pentru suflet nu este altul decât Biserica și credința strămoșească. Cu adevărat nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Hristos. Voi toți, ceice ați venit aici, sunteți dovadă că poporul nostru trăiește prin credință și nimic nu-l poate despărți de această credință.

Dumnezeu știe, cu câtă dragoste, cu ce suflet cald și inimă curată, am început rezidirea mănăstirii. Am scos rădăcinile din pământ, am plantat grădina, am făcut lacurile, am rezidit biserica, am zidit din temelii clopotnița și am reconstruit casele — cu răvna ca frumusețea locului să înalte sufletele tuturor ce vor veni aici. Am vrut să fie aici locaș de rugăciune, de reculegere, de căință și mângăiere, de lumină și întărire. Și Dumnezeu mi-a ajutat. Dar bucuria mea a fost și mai mare când, la lucrul gata, am putut aduce câțiva călugări evlavioși, pe cari i-am pregătit în școală la Sibiu și în străinătate, ca să le încredințez lucrarea.

Am fost povățuit bine de Domnul nostru Iisus Hristos și în alegerea călugărilor, a căror vrednicie o știți. De ce am întârziat sfințirea? — Pentru că voiam să zidesc o casă mare pentru călugări, țiparniță și casă de adăpost pentru preoții bătrâni și să pot aduce aici și pe studenții teologi, un an sau câteva luni, ca în duh de rugăciune să se pregătească pentru preoție. Am așteptat zile bune și senine, dar au venit zile grele. Cum închinătorii sporeau mereu, mi-am zis: n'o mai las. Cine știe cât voi mai trăi. Merg să o sfințesc și să mă bucur cu voi de praznicul de azi. Și să mulțumesc lui Dumnezeu de darul, binecuvântarea și ajutorul ce l-a revărsat peste noi toți, ca să pot înălța acest locaș de închinăciune.

Rog pe Dumnezeu-Tatăl și pe Fiul și pe Duhul Sfânt din adâncul inimii să păzească această vatră mănăstirească și s'o prefacă într'o vatră de lumină cerească, plină de daruri duhovnicești pentru poporul românesc. Dumnezeu să fie milostiv tuturor celor ce vor veni la această mănăstire și vor cere iertare sufletelor lor. Dumnezeu să fie milostiv tuturor celor ce mi-au ajutat la rezidirea ei, Dumnezeu să fie milostiv pentru părinții ce vor sluji în Biserica aceasta. Cu cât păcatele vor fi mai grele, cu atât rugăciunea lor să fie mai fierbinte. Eu îi rog ca să-și pună tot sufletul și cu jurământ îi leg să păzească toate rânduelile credinții strămoșești și vieții mănăstirești.

Cuvântul primului ministru adresat preoșimii

Ca fiu credincios al Bisericii străbune și ca unul care m'am străduiți de înnoirea și dezvoltarea în aceste vremuri de înnoire a orânduirilor vieții obștești în toate sectoarele ei, Biserica și toate cultele să fie chemate a-și uni efortul lor cu efortul guvernării democratice și să-și afirme prin aceasta vitalitatea și dragostea curată de popor, mă adresez slujitorilor altarelor tuturor cultelor țării, făcându-le chemarea de a sta alături de poporul greu încercat de năpasta secetii din anul acesta.

Fac apel la priceperea, la puterea lor de muncă și de jertfă, precum și la patriotismul lor încercat, ca să-și mobilizeze toate puterile și să intre în bătălia pe care am declanșat-o pentru ajutorarea regiunilor bătute de secetă.

Pâinea cea de toate zilele trebuie nu numai cerută, ci și câștigată și asigurată pe seama tuturor fiilor patriei.

În acest scop, am înființat un Comandament unic sub președinția dăului ministrului profesor univ. Traian Săvulescu, secretarul departamentului Agriculturii.

Acest Comandament prin aparatul tehnic și prin toate mijloacele cari i s'au pus la dispoziție, intră în acțiune generală pe țară, pentru ajutorarea celor loviți de secetă.

Cer tuturor slujitorilor altarelor din întreaga țară să colaboreze cu organele acestui Comandament, să le stea la dispoziție prin tot ce pot, și să treacă imediat la acțiune chiar din inițiativă proprie, pentru combaterea urmărilor grave ale secetii.

Bătălia începută este impusă de nevoile economice ale poporului, dar ea va constitui și un examen hotărâtor pentru toți slujitorii altarelor, examen al cărui rezultat va fi apreciat după cuviință și cu dreptate de către guvern și de către popor.

București, 15 August 1946.

Dr. P. GROZA

Președintele Consiliului de miniștri și ministru ad-interim la departamentul Cultelor

Iar pe poporul drept credincios îl chem, cu glas de iubire părintească, să vie la acest sfânt locaș și să se roage Domnului pentru mângâiere și ajutor — și să se roage Maicii Domnului, Maicii celei neprihănite, ocrotitoare noastră a tuturor. La praznicul Adormirii Maicii Domnului, Ei închin această mănăstire, așa cum a închinat o ctitorul ei, Constantin Brâncoveanu. Hramul a fost și rămâne: Adormirea Maicii Domnului. Și în fiecare an voi veni, la acest praznic, ca să-mi împreună rugăciunile cu rugăciunile voastre. Să rugăm pe Maica Domnului, ale cărei rugăciuni către Fiul Ei sunt cele mai bine primite, să roage pe Fiul Ei pentru iertarea păcatelor tuturor celor ce vor veni la locașul Ei cel sfânt. Să-i ocrotească pe toți, pe mame și prunci, pe tineri și fete, pe bătrâni și neputincioși, de toată năpasta și necazul. Ea e mama tuturor fiilor neamului nostru, liman de scăpare al tuturor celor înviforați. Tie, Maică preacurată, mulțumind pentru ocrotirea dată sf. locaș, Tie îți închin această mănăstire, purtării Tale de grijă și iubirii Tale o dau și pe toți cei ce vor veni la dânsa.

Doamne Iisuse Hristoase, stăpânul vieții noastre, noi îți făgăduim, împreună cu apostolul neamurilor, că nici necazul, nici prigoana, nici foametea, nici sabia, nimeni și nimic nu ne va despărți de dragostea Ta și ne legăm să rămânem neclintiți în această dragoste ce s'a răstgăit pentru noi, rugându-Te ca să fii și pe urmașii noștri în aceeași dragoste până în veacuri nesfârșite. Amin!

PROTOPOPUL

Acesta este titlul unui frumos articol, publicat în «Buletinul Eparhiei Argeșului» pe luna Martie 1946, de Pr. Marin S. Diaconescu, unul dintre cei mai harnici, culti și idealisti preoți, un exponent al preoșimii argeșene, azi consilier referent. Ne facem o plăcută datorie de a aminti de numele și meritul P. C. S. aici în organul șagunian, pe care știm cât îl prețuiește Păr. Diaconescu, deoarece l'am găsit des citat în publicațiile bisericesti ale Eparhiei Argeșului.

Se știe că protopopul sau protoiere este organul de legătură între eparhie și parohie, între chiriarh și preoți, cu obligații și datorii și pentru o parte și pentru alta. Demnitatea și responsabilitatea protopopului o arată P. C. Sa când zice: «Protopopul, fiind organ de legătură imediată cu conducerea centrală și persoana ce se bucură de toată încrederea centrului conducător, trebuie să păstreze cea mai vie, cea mai curată, cea mai neîntreruptă, cea mai duhovnicească legătură cu centrul, dela care primește toate dispozițiile ce se cer împlinite pe teren. Cutia de rezonanță a centrului eparhial este protopopul protopopesc. Tot centrul protopopesc este trâmboița care difuzează ordinele centrului eparhial. Opera cultural-misionară pe teren nu se face decât atât cât protopopul este un devotat al centrului și un cât mai înflăcărat misionar creștin». Este cazul să spunem că protopopul Ardeal protopopesc este persoana de încredere și devoțiune nu numai pentru chiriarh, dar și pentru preoții și credincioșii din tractul respectiv, care iau parte la alegerea lui. Ceea ce este enorm de mult.

Dacă protopopul este un fidel executor al îndrumărilor dela centru, în aceeași măsură trebuie să fie un fidel tâlmăcitor, îndrumător al situațiilor, necazurilor și nevoilor din parohii, pentruca directivele de sus să fie într-adevăr leacuri eficiente necazurilor de jos. Sau cum spune și P. C. Sa: «...neapăsând niciodată pe nimeni dintre cei vrednici, neacoperind niciodată pe nimeni din cei cu scăderi, neștirbind cu nimic autoritatea superioară, neascunzând nimic față de centrul superior».

Inchipuți-vă un ofițer de legătură ce n'ar spune la câmpul de luptă! Ne aducem aminte din scrisul lui Petrov de un tânăr destoinic, ajuns chiriarh, care vrea să realizeze cu preoșimea diecezei sale, înaltele gânduri și intenții, de care era insuflețit. Cu toate circulațiile sale frumoase, bazat pe informații și situații false, n'a putut înfăptui nimic, până n'a cunoscut la fața locului lipsurile și greutățile preoșimii. Pentru aceasta trebuie să dai fiecăruia ce i se cuvine. Că sunt preoți cari nu-și fac datoria, sunt; dar cei mai mulți muncesc cu hărnicie în via Domnului și se cade să le cunoști greutățile și să le apreciezi munca.

Protopopii sunt pentru preoți, într-unfel, ceea ce sunt inspectorii pentru ceilalți funcționari. Dar protopopul nu este numai un simplu inspector, sau culegător de informații, un statician, ci, pentru stimularea binelui și îndreptarea răului, un părinte pentru preoții tineri, un frate mai mare pentru ceilalți. (Păstrez neștearsă amintirea și intacte impresiile din întâiul meu contact cu întâiul meu părinte sufletească, un vrednic protopop; mi-aduc aminte de îndrumările date cu tact și de atitudinea sa demnă în situații în care era în joc numele Bisericii). Procedând pedagogic și evanghelic, el nu numai va primi dela centru, dar îl va informa corect asupra celor bune, dar și asupra celor rele; iar jos în celula parohiei, va reliefa pe

cele bune, dar fără ezitare, și pe cele rele. Ocolirea lor, fie sus fie jos, va aduce un rău serviciu instituției întregi.

Protopopul este organ de control și îndrumare, dar e legat și de parohie, care trebuie să fie un fel de pepinieră sau grădină model între celelalte parohii. Multă muncă, ar spune cineva. Dar și cinste multă. Protopopul este cel dintâiu între preoți. E o fericire pentru Biserică, chiriarh și preoșime când protopopul, model în viața familiară și preoșească, mai adaogă o cultură superioară, un tact al realității și energie și deosebit simț pentru a face față deosebitelor situații în care este pus.

Personalitatea protopopului și felul său de a se comporta, poate să promoveze activitatea pastorală, culturală, socială a preoților din protopopiatul său. El e un comandant ce poate câștiga cu ceata lui de preoți frumoase biruințe, nu numai pe terenul bisericesc. Sunt activități cari nu interesează numai o parohie sau peste puterea ei, dar nici eparhia întreagă, ci numai anumite parohii, o anumită regiune. Mă gândesc la inimosul protopop al Brașovului, Ioan Popazu, care a știut să sesizeze lipsa și să canalizeze mândria Brașovenilor și credincioșilor din jur și dorința lor de a avea o școală superioară. Fapta lui dăinuiește și va dăinui în Liceul «Andrei Șaguna», care curând va împlini suta de ani. Ațâția alți protopopi și-au închinat viața, și-au legat numele, sporind prestigiul Bisericii, în atâtea activități de largă rezonanță și așezăminte bisericesti, culturale, naționale. Nume de străzi, așezăminte poartă numele și cheamă amintirea lor.

Mai este ceva extrem de important. Personalitatea unui protopop influențează nu numai asupra preoților și altor persoane oficiale, civile sau militare, cu care dânsul vine în contact, dar și asupra poporului credincios, cu care, ca nici-un alt dregător lumesc de rangul său, are atâtea întâlniri: instalări de preoți, vizite canonice, sfințiri, cercuri preoșesti și pastorale, etc.

În Ardeal mai ales Domnul «Pătrupop» este foarte cunoscut și respectat de popor. Într'un ținut asuprit, fără voevod, miniștri, preoți și alți dregători români, locul lor l-au luat vladicii, protopopii și preoții. Au fost o vreme singurii și adevărații reprezentanți ai Românilor. Păstrându-se până azi sistemul eligibil democratic, protopopul este una dintre persoanele oficiale, a cărui viață și activitate nu-i indiferentă poporului și care poate influența asupra lui. Mă gândesc că școlile confesionale primare dădeau examenul și serbarea de sfârșit de an în fața protopopului și a satului întreg. Era o zi așteptată de copii, căci protopopul lauda, mângâia și răsplătea pe cei buni, dar așteptată și de părinți, pentru care cuvântul protopopului era o lege. Toate de natură să-i mărească prestigiul, al lui și al Bisericii. De nu s'ar pierde această tradiție, că tare păgubitor ar fi!

Iată dar că protopopul, ca nimeni altul, este — trebuie să fie — un factor de seamă nu numai în parohia lui, nu numai în ierarh și preoți, dar și în mijlocul poporului. Ca și preotul, ridicându-se din popor, ales de el, în slujba lui, e în măsură să-i cunoască lipsurile și greutățile, și în parte să le și vindece.

Nu este o lecție pentru nimeni, ci expresia răspunderii și vredniciei acestui rang bisericesc, stâlp și factor important în viața Bisericii și a Neamului, care este Protopopul.

GH. C. DIACONU-UDA

Minunata prăznuire dela Mănăstirea Brâncoveanu

La Sâmbăta de sus, județul Făgăraș, peste 8000 (opt mii) de închinători au luat parte la târnosirea bisericii brâncovenesti restaurată

La chemarea I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae al Ardealului, adresată clerului și poporului dreptcredincios, de a lua parte la slujba sfințirii bisericii dela Mănăstirea Brâncoveanu, au răspuns cu însuflețire preoți și credincioși nu numai din toate părțile Arhiepiscopiei de Alba-Iulia și Sibiu, ci din toate părțile țării. A fost cu adevărat o revărsare de închinători. În mijlocul secetei cumplite care stăpânește peste tot, în praznicul Adormirii Precestei, la Sâmbăta de sus, a fost un adevărat potop de ape și bucurii duhovnicești.

Mănăstirea mucenică și prin aceasta cu adevărat sfântă, dela Sâmbăta și-a ales partea cea bună. Pe această cărare a înduhovnicirii, a îndrumat-o marele ei ctitor și înnoitor I. P. S. Sa Dr. Nicolae Bălan. Într-adevăr, Mitropolitul dela Sibiu, reclădind această Mănăstire, nu s'a mulțumit numai cu ridicarea zidurilor, ci a ținut mai sus, să făurească din Mănăstire o vatră de lumină și căldură duhovnicească, la care sufletele trudite și amărite, sufletele cuvioase și dornice de mântuire și hrană c rească să-și afle întreaga liniștire, mulțămire și pace.

Această menire înaltă, Mănăstirea dela Sâmbăta și-o împlinește cu folos de ani de zile și ca o dovadă despre aceasta este tocmai revărsarea fără răgaz a multimi credincioșilor, cari vin la vatra Mănăstirii în toată vremea din toate colțurile țării. Mergerea poporului a întrecut toate așteptările la 15 August, ziua sfințirii, când sionul Mănăstirii, gătit în haină de sârbătoare asemenea unui crin îmbrăcat de mâna lui Dumnezeu, a fost înconjurat de peste 8000 de închinători.

Sfânta slujbă a sfințirii a fost săvârșită din partea I. P. S. Sale Mitropolitului nostru Nicolae, înconjurat de mare sobor de preoți și diaconi. Credincioșii adunați au fost adânc mișcați de frumoasa și pătrunzătoare slujbă, rămânând nemișcați tot timpul. Față de cele petrecute, condeul nostru rămâne neputincios. Numai cel care a fost de față, își poate da seamă de clipele cu adevărat cerești petrecute acolo. În privința aceasta ne mai vine în ajutor cuvântarea I. P. S. Sale, pe care o publicăm în fruntea foii și care cuprinde și ea numai o parte din cele rostite, întrucât a fost prinsă în fuga condeului.

În decursul sfinte Liturghii s'au făcut și ectenii pentru ploaie, iar I. P. S. Sa, în genunchi în mijlocul a tot poporul plecat la pământ, a cetit trei molitve pentru ploaie. — Încheindu-și cuvântarea I. P. S. Sa, s'a ridicat păr. Ieromonah Serafim, care în cuvinate adânc simțite, a adus mulțămiri I. P. S. Sale pentru tot ceea ce a făcut întru înălțarea, restaurarea și refacerea Mănăstirii.

Din partea închinătorilor din București, cari au fost prezenți cu sutele, a luat cuvântul P. C. Sa părintele Gh. Paschia, unul din vrednicii luptători în cadrele Oastei Domnului. În după masa zilei de praznic, a avut loc o frumoasă adunare a Oastei Domnului, sub conducerea P. C. părinte prot. Gheorghe Secaș, consilier arhiepiscopesc. P. C. Sa a prezentat adunării pe vrednicii veterani ai Oastei: David Greavu din Lisa și Vasile Șerban din Viștea de sus, îmbătrâniți în luptele Domnului. Au fost de față și alți frați răvnitori: Ioan Roșu din Craiova, N. Miclea-București și alții. Mare bucurie au făcut adunării cuvântările preoților: Gh. Paschia-București, Gh. Grovu-Brașov și în deosebi cuvintele pline de căldură duhovnicească ale păr. Sabin Dobre din Șaeș. Abia către ora 6, adunarea a luat sfârșit, spre slava lui Dumnezeu.

Prot. Gh. Secaș

C. preoți să stea
în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Prin orfelinat

Nr. 7879/1946

La vindecarea rănilor războiului

S'a vorbit mult și se mai vorbește încă de vindecarea rănilor războiului. Aceste răni nu pot fi vindecate ușor, întrucât unele din ele sunt foarte adânci. Alături de invalizi, de marii mutilați de război, problema orfanilor lipsiți este una din rănilor grele. Arhiepiscopia noastră organizând orfelinatul din Sibiu din inițiativa și din marea râvnă a I. P. Sfințitului nostru Mitropolit Nicolae a voit să-și dea cu hotărâre partea ei de contribuție la tămăduirea rănilor războiului. Arhiepiscopia noastră s'a încărcat cu sarcina de-a ocroti, hrăni, îmbrăca, instrui și crește mai multe zeci de copii orfani. Casa Bisericii și-a deschis porțile încă din iarna trecută și a adus la sânul său pe copilașii orfani cei mai lipsiți din Arhiepiscopie, asigurându-le prin silințele ei existența și îndrumarea până ce acești copilași vor putea fi, peste ani de zile, folositori obștei românești.

Intre împrejurările de astăzi, Arhiepiscopia noastră luptă cu cele mai mari greutăți pentru întreținerea orfanilor. Fără ajutorul preoșimii și-al credincioșilor, orfanii noștri ar fi rămas în suferință. În atâtea rânduri am avut prilejul să arătăm în acest loc faptele grătoare de dragoste și daniile pilduitoare pe cari atâția preoți și credincioși le-au făcut pentru dragii noștri copilași orfani, ocrotiți în orfelinatul Arhiepiscopiei din Sibiu, strada Dealului Nr. 9.

În momentul de față incurge colecta de lână, dela diferitele parohii, din care am și dat în lucru pentru confecționarea hainelor și mantalelor de iarnă ale orfanilor noștri. Colecta incurge mulțumitor și nădăjduim ca prin această colectă să putem asigura îmbrăcămintea orfanilor pe un an întreg, îmbrăcăminte demnă și de calitate.

În cele de mai jos, arătăm rezultatele din cele mai bune, obținute în timpul din urmă: Astfel în fruntea tuturor după Covasna cu 40 kg. lână țigale, stă frunțașă parohie Agnita, care prin râvna părintelui E. Pora, a colectat 37.600 kg. lână. Parohiile: Petrila Lunca de sus 11 kg.; Retișul 9.500 kg.; Crihalma 7 kg.; Roșia 7 kg.; Dridif 6.800 kg.; Beia 6 kg.; Șinca nouă 5.500 kg.; Nocrich 5 kg.; Oprea Cârțișoara 4.000 kg. și Toderița 4 kg.

Spațiul nu ne îngăduie să publicăm toate rezultatele. C le pe cari le publicăm, nu sunt publicate atât pentru lauda celor cari au colectat, ci mai mult cu gândul de a fi un indemn și pentru parohiile cari până în prezent nu și-au făcut colecta. Avem buna nădejde, că toate parohiile își vor face datoria, mai ales că e vorba de orfanii neamului și de îmbrăcămintea lor.

REFERENT

AVIZ

Facem cunoscut C. preoți din Arhiepiscopia noastră, că în conformitate cu dispozițiile Onor. Minister al Cultelor, salariile preoțești se vor achita, începând cu luna Iulie a. c., prin CEC direct, la adresa fiecărui salariat.

Datorită acestei măsuri a On. Minister, Consiliul nostru Arhiepiscopesc, nu mai poate acorda nici un avans în contul salarului.

În consecință, nu se vor mai face cereri pentru avansuri.

Consiliul Arhiepiscopesc

Conform noului Statut al funcționarilor publici, preoții urmează să fie pensionați la 57 de ani. „Uniunea Preoților Demokrati” a intervenit, ca slujitorii altarelor să fie puși în retragere la 60 de ani.

Notificare oficială rectificată

Cererile de primire pentru anul academic 1946/47 în Academia teologică «Andreiană» se vor adresa Consiliului Arhiepiscopesc din Sibiu până la 1 Septembrie 1946, însoțite de următoarele documente în original:

1. Extras din matricola botezătorilor;
2. Extrasul de naștere dela oficiul stării civile;
3. Diploma de bacalaureat sau de absolvire a seminarului teologic sau de școală normală, având a da diferența la seminarul din Râmnic-Vâlcea;
4. Certificat medical despre starea sănătății dela medicul de circumscripție;
5. Alte eventuale documente recomandatoare.
6. Dovadă de purtare dela oficiul parohial local.

Toți studenții sunt obligați a locui în internatul Academiei.

Inscrierile la Academie se vor face în zilele de 30 Septembrie—5 Octombrie; în 4—5 Octombrie studenții se vor mărturisi și cumineca.

Paralel cu înscrierile se vor ține și examenele sesiunii de toamnă (corigență, anuale, de licență).

Deschiderea solemnă a anului academic se face Duminecă în 6 Octombrie, iar începerea cursurilor Luni în 7 Oct., ora 8 dimineața.

Studenții cari nu se vor prezenta la timp la înscriere, vor fi considerați retrași din Academie.

Înainte de înscriere, fiecare student va achita la oficiul de casă al Consiliului Arhiepiscopesc suma de Lei 400.000 ca primă rată din taxa de întreținere în internat, plus Lei 2000 didactru și 4000 Lei taxă pentru stricăciuni. Taxa anuală de întreținere în Internatul Academiei este de 1.200.000 Lei. Consiliul Arhiepiscopesc își rezervă dreptul de a majora sau micșora taxa în cursul anului, dacă scumpetea va crește sau se va micșora. Pentru studenții noi înscriși stau la dispoziție 23 burse de câte 60.000 Lei lunar. La Rectorat studenții vor achita, la înscriere, taxa de Lei 15.000.

Cei primiți în Internat vor depune înainte de înscriere — pe lângă taxa de întreținere — următoarele alimente:

- 130 kgr. făină de grâu, cernută
- 8 " grăsime de porc topită
- 150 " cartofi cal. I.
- 25 " ceapă
- 10 " fasole albă
- 3 " săpun de rufe
- 150 bucăți ouă.
- 5 kg. unt de lemn rafinat
- 15 " făină de cucuruz cernută
- 5 " brânză de oaie

Inscrierea se face la Rectoratul Academiei, după ce studenții vor dovedi cu chitanțe, că au achitat rata I din taxa de întreținere. Tot la înscriere studenții anului I din Arhiepiscopie sunt obligați să prezinte o declarație scrisă și de părinți ori tutori, la oficiul parohial, în care se obligă, că după absolvirea cursurilor teologice vor intra și vor servi cel puțin 5 ani în clerul Arhiepiscopiei, — în caz contrar, vor restitui ajutoarele de cari vor fi beneficiați în Academie. Studenții din alte eparhii sunt obligați să achite un adaos de 100.000 Lei peste taxa de întreținere în internatul Academiei, drept cheltueli cari nu pot fi acoperite din fondul Arhiepiscopiei de Sibiu.

Cei primiți în Academia teologică (an I) de către Consiliul Arhiepiscopesc, vor fi supuși înainte de înmatriculare, în ziua de 30 Sept.

a. c. ora 9 dimineața, unei vizite medicale și unui examen de aptitudini muzicale, cu caracter eliminativ.

Fiecare student va aduce cu sine îmbrăcămintea necesară, precum și hainele de pat și anume: o plapomă sau straiu, trei cearceafuri și trei cearceafuri pentru plapomă, eventual straiu, o perină cu trei fețe de perini, două cămăși de noapte, 4 ștergare, 4 șervete, o saltea și o învelitoare de pat.

Părinții protopopi, preoții și profesorii de religie sunt invitați a sfătui pe tinerii buni, ieșiți din școlile secundare, ca să îmbrățișeze chemarea preoțească. Vor atrage în special atențiunea asupra faptului că tinerii lipsiți de mijloace și merituosi vor beneficia de burse.

Absolvenților Academiei teologice «Andreiană» li se acordă titlul de licențiat în teologie.

Preoția a fost slujba cea mai de cinste și mai iubită în trecutul neamului nostru, deschizând larg teren de muncă pentru binele poporului. Ea este și astăzi chemarea care dă cele mai înalte rosturi pentru viața unui om. Pentru omul de studiu, teologia deschide cele mai vaste și mai atrăgătoare perspective cu problemele ei vitale, cu realitățile cele mai esențiale, spre care se îndreaptă preocuparea omului. Pentru omul de acțiune, care vrea să joace rol important în direcționarea vieții neamului și a societății, preoția oferă marile ei posibilități și necesități misionare cu cuvântul și cu fapta.

Nu există azi nici o misiune mai nobilă careia să-și închine omul viața, ca preoția și studiul teologic.

Sibiu, din ședința secției bisericești dela 16 Iulie 1946.

Consiliul Arhiepiscopesc

VITRINA CĂRȚII

Păr. Marin Popa-Nemou: Tatăl nostru.

În literatura noastră bisericească este foarte des întrebuițată explicarea diferitelor probleme de ordin religios. Fără îndoială că, tâlmăcirea aceasta pe înțelesul poporului își are un rost bine definit, dând posibilitate cetitorilor să se lămurească asupra chestiunilor, care din diferite pricini, nu le pot fi accesibile.

Iată de ce prezentarea broșurii de față, apărută în colecția „Hrana duhovnicească” dela Craiova, primește importanța cuvenită.

Ce este mai frumos în această lume decât grija pentru cel ce a făcut Cerul și pământul, manifestată prin înălțarea sufletului către Dumnezeu, prin rugăciunea domnească (Mat. 6, 9—13). Și fiindcă această rugăciune trebuie rostită dela copilășul, care abia găngăvește și până la cel mai vrâstnic om, explicarea ei de către Pr. Marin Popa-Nemou, este bine venită.

Autorul în această broșură reușește într-un fel foarte sugestiv, ca să înfățișeze cele 7 cereri din rugăciunea domnească în 7 chipuri. Pe lângă aceasta explicarea nu e simplă, rigidă, ci legată de istorisirii adecvate la ideea centrală.

Fără a socoti broșura „Tatăl nostru” ca una din realizările mari ale teologiei științifice, ea se impune prin felul în care a fost redactată, dar mai ales pentru importanța ei în luminarea credincioșilor dela sate. Așa fiind, o recomandăm fiilor Bisericii noastre, dar mai ales tinerilor care pot găsi în paginile ei adevărat izvor de hrană duhovnicească.

Diacon E. Munteanu

Școala normală „Andrei Șaguna”

La împlinirea a 160 ani de existență

Ca o dreaptă recunoaștere a justelor noastre năzuințe spre lumina adevărului și desăvârșirea sufletească, intruchipate în sbuciumările religioase și sociale, care ne-au frământat în special dealungul secolului al XVIII-lea, anul 1786 aduce decretul Nr. 2076 al Curții din Viena, care an poate fi socotit, că anul întemeierii acestei școli. De atunci și până astăzi, a trecut pr'n multe transformări de organizare, ca timp de studiu, local, programe analitice, însă scopul și spiritul, în care a căutat să satisfacă menirii sale, au rămas aceleași: ridicarea culturală și materială a poporului în lumina spiritualității noastre etnice.

În mentalitatea țaranului nostru această spiritualitate se concretizează în ideea exprimată prin cuvintele: „Om de omenie și cu frica lui Dumnezeu”. Omenia, umanitatea străbătută de căldura și adâncirea credinței religioase creștine, a constituit idealul educativ al școlii noastre, de o parte pentru că așa l-a cerut structura sufletească a poporului nostru, de alta pentru că a voit și a știut să se pună în slujba acestui popor și a nevoilor sale întotdeauna. N'a uitat însă niciodată că iubirea deapropelui și ajutorarea lui, cerute de principiile umanității, ale acelei „omenii”, care i-a călăuzit pașii în bucurii ca și în suferințe, are în viața poporului și a tineretului său un drum natural, dragostea de familie și față de neam. Conștient că, cine încearcă să inverseze acest drum sau să elimine una din etapele lui, zidește casă cu acoperișul în pământ și fundamentul în văzduh sau încearcă să clădească, ca în povești, în aer fără nici o legătură cu pământul, a plecat dela dragostea părintească, ca dela o piatră unghiulară, pe care a tencuit în mod intim, dragostea față de fiii neamului, ca să poată adăposti sub acoperișul lor pe deaproapele, în bine ca și în rău.

La vatra acestui crez s'au încălzit generații neîntrerupte de tineri dornici să pătrundă și să înțeleagă, în toate tainele ei, știința deschizătoare de drumuri noi în stăpânirea și în întrebuițarea materiei, socotită ca mijloc spre desăvârșire, iar nu ca scop.

160 de serii de tineri, căliți la focul acestei spiritualități, au dus crezul instituției noastre, mai luminat, mai conștient, mai lucrător, acolo de unde a fost imprumutat. Ale poporului, dintru ale poporului, lui i-au adus de toate și pentru toate, pentru că așa au fost învățați să facă.

Aceasta este taina trăinicieii Școlii Normale „Andrei Șaguna”.

La început de nou deceniu, scurtând cu privirea trecutul în drumul său larg sau îngust, în cotiturile sale mari sau mici, pline de lumină sau acoperite de întuneric și iscodind prezentul cu frământările sale temelnice de noi așezări, nu găsește motive pentru care ar încerca să se îndepărteze dela ceea ce i-au fost izvor și țintă, călăuză și indemn. Și astăzi crede ca întotdeauna, că menirea ei este de a sta în slujba poporului, pentru care să lucreze cu râvna-i din trecut la ridicarea materială și spirituală a lui, în conformitate cu trebuințele și aspirațiile acestuia, condusă de cel mai curat idealism. L. B.

Pentru clasa I a școlii noastre normale de băieți, în anul școlar 1946/47 sunt libere 40 burse. Se dau pe baza unui examen, scris și oral la Limba Română și Matematică din materia clasei a IV primară. Examenul se ține în ziua de 18 Sept. ora 8. Cererile însoțite de actul de naștere, botez, raționalitate, de absolvire a patru clase primare, certificatul de avere vizat de percepție, cu specificarea numărului și situației fraților candidaților, se vor înainta Direcțiunii până la data de 15 Sept. La acest examen se vor supune în mod obligatoriu toți candidații la clasa I-a. Numai burserii vor putea fi primiți în internatul școlii.

Cuceririi preoți sunt rugați, insistent, să aducă aceasta la cunoștința poporului, în biserică. Direcțiunea

